

Arrest

nr. 235 247 van 16 april 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker (M.C.A.A.) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U hebt de Venezolaanse nationaliteit en bent geboren op 14 april 1988 in Caracas. U maakte uw secundaire school af en legde zich daarna toe op baseball, de sport waarin u een professionele carrière wou uitbouwen. Via uw broer die in Europa als baseballer aan de slag was gegaan, kwam u in België terecht. Hier nam u gedurende 8 jaar als speler van verschillende baseballclubs deel aan de Belgische baseballcompetitie. Na afloop van het Belgische baseballseizoen keerde u telkens terug naar

Venezuela. In 2014 huwde u in Caracas met M. (O.V. X). Toen zij zwanger was in 2016, ging de economische situatie snel achteruit in Venezuela. U reisde de laatste keer naar België op 1 april 2016. Door het tekort aan middelen, medicijnen en de toenemende onveiligheid in Venezuela, besloot u uw vrouw en Fabian, haar zoon uit een eerdere relatie, te laten overkomen naar België. Uw vrouw beviel hier van een dochter, A.M. op 3 oktober 2016. Inmiddels had u zich geïnformeerd over de mogelijkheden om permanent legaal in België te verblijven. Uiteindelijk besloot u een verzoek om internationale bescherming in te dienen op 18 augustus 2018 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw Venezolaans paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, een attest van de Venezolaanse ambassade in verband met uw rijbewijs, uw huwelijksakte, de vliegtickets van uw laatste vlucht naar België in 2016 en een document van Mensura voor uw Belgische werkgever.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U slaagde er niet in aannemelijk te maken dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uit uw verklaringen blijkt dat u noch uw echtgenote overtuigende motieven aanhalen die verband houden met de Vluchtelingenconventie.

U geeft vooreerst expliciet aan dat u geen politieke motieven hebt voor uw verzoek om internationale bescherming. U verklaart zich nooit met politiek te hebben ingelaten en zich altijd ver van de betogingen tegen het regime te hebben gehouden. U volgde die immers liever op tv dan er zelf aan deel te nemen (CGVS 17/16318, p. 13-14). Uw vrouw verklaart evenmin politiek actief te zijn geweest, al beweert ze wel te hebben deelgenomen aan betogingen tegen de president, wat zonder negatieve gevolgen bleef (CGVS 17/16318B, p. 16). Wanneer uw echtgenote gevraagd wordt naar haar vrees bij terugkeer, verklaart ze onder andere dat de deuren om jullie heen zouden sluiten omwille van meningsverschillen met de regering. Gevraagd wat ze daarmee bedoelt, legt ze uit dat een carnet de la patria nodig is om eten en brandstof te kunnen kopen, om één keer per maand een voedseldoos te ontvangen, om de kinderen in te schrijven in een openbare school en om te werken voor de overheidsministeries (CGVS 17/16318B, p. 14-15). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de carnet de la patria een elektronische kaart is die de houder ervan toegang biedt tot sociale programma's van de staat, waaronder de voedseldozen, en recht geeft op subsidies voor benzine. Uit de bijgevoegde informatie blijkt niet dat voedsel of benzine enkel en alleen op vertoon van deze kaart kan worden gekocht. Uw echtgenote laat ook verstaan dat jullie door de economische situatie verplicht zouden zijn om de carnet de la patria aan te schaffen, terwijl dit indruist tegen jullie politieke opinie (CGVS 17/16318B, p. 14-15). Dit laatste gegeven op zich is echter onvoldoende ernstig om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt bovendien niet dat er in uw hoofdte ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt (zie *infra*).

Voorts stellen u en uw vrouw dat jullie Venezuela verlaten hebben om een betere toekomst te kunnen bieden aan jullie kinderen en dat jullie niet kunnen terugkeren naar Venezuela omwille van de socio-economische crisis en de algemene onveiligheid, waarbij u verwijst naar vormen van gemeenschappelijke criminaliteit (zie *infra*). Deze problemen houden evenwel geen verband met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals ook vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Uit het geheel van bovenstaande verklaringen blijkt dan ook niet dat u of uw echtgenote om redenen die aan de Conventie gerelateerd zijn, geïmigreerden in Venezuela en in de toekomst bij een eventuele terugkeer naar Venezuela om dergelijke redenen zouden worden geïmigreerd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).*

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen.

Algemeen stellen u en uw vrouw dat jullie Venezuela verlaten hebben om een betere toekomst te kunnen bieden aan jullie kinderen en dat jullie niet kunnen terugkeren naar Venezuela omwille van de socio-economische crisis en de algemene onveiligheid. Wat de onveiligheid betreft, vertelt u dat het ouderlijk huis, waar u samen met uw vrouw woonde, zich in een onveilige zone bevond, omdat deze grenst aan wijken waar veel criminaliteit heerst. Als voorbeeld van deze criminaliteit halen u en uw vrouw het feit aan dat een familielid die in hetzelfde gebouw als jullie woonde, geraakt werd nabij jullie woonplaats door een verdwaalde kogel afkomstig van een schietpartij tussen bendeleden (CGVS 17/16318, p. 13; CGVS 17/16318B, p. 15). Voor uw kinderen vreest u tevens specifiek dat ze het risico lopen om gegijzeld te worden door criminelen in ruil voor losgeld, wanneer men te weten zou komen dat u en uw gezin een tijdlang in het buitenland hebben verbleven (CGVS 17/16318, p. 13). Hierbij dient er vooreerst op gewezen te worden dat het geweld en de criminaliteit waarnaar u verwijst, niet kaderen binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie infra). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u nooit persoonlijk geïmigreerd werd door criminelen en dat uw vrees slachtoffer te worden van crimineel geweld, vooralsnog hypothetisch is. Hierbij moet ook opgemerkt worden dat u uw land voor uw definitieve vertrek uit Venezuela in 2016 al meermaals voor periodes van 6 maanden of langer had verlaten (CGVS 17/16318, p. 4-5). U maakt tijdens het persoonlijk onderhoud geen melding van problemen die u of uw gezin in het verleden zouden hebben gekend omwille van uw

reizen naar het buitenland (CGVS 17/16318, p. 13). U slaagt er derhalve niet in uw vrees te concretiseren en maakt dan ook geen **reëel risico** op het lijden van ernstige schade aannemelijk.

Voor zover u aanhaalt Venezuela te hebben verlaten om een betere toekomst te kunnen bieden aan uw kinderen en dat u niet kan terugkeren naar uw land van nationaliteit omwille van de socio-economische crisis, kan u niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela. U dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale en financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. In casu vrezen u en uw vrouw in de eerste plaats een gebrek aan veilige huisvesting (cf. supra). Zowel u als uw vrouw haalt aan dat uw vroegere woonplaats onveilig is en dat de mogelijkheden om een andere woning te kopen of te huren beperkt zijn. Uw vrouw haalt aan dat eigenaars van huizen niet graag aan gezinnen verhuren omdat wanbetalende gezinnen niet uit hun huis kunnen worden gezet. U haalt aan dat u uw ouderlijke woonplaats zou moeten verkopen om zelf een eigen woning aan te kunnen schaffen en dat het geld van de verkoop niet alleen aan u zou toekomen maar verdeeld zou moeten worden onder uw zussen en broer (CGVS 17/16318, p. 13; CGVS 17/16318B, p. 14). Feit blijft dat u en uw gezin wel degelijk een onderkomen hebben bij terugkeer. Daarnaast vreest uw echtgenote geen werk te kunnen vinden omdat er geen werk is, wat ook een blote bewering is. Uw vrouw toont immers op geen enkele manier aan dat er geen werk te vinden zou zijn in Venezuela, en al zeker niet voor iemand met haar profiel. Er moet op gewezen worden dat uw echtgenote academische studies kinesitherapie heeft gedaan, bijkomende cursussen in de medische sector heeft gevolgd, verschillende functies heeft uitgeoefend en tot haar vertrek uit het land in juli 2016 aan de slag was (CGVS 17/16318B, p. 4-6). Bovendien zijn ook de mensen uit haar familiaal netwerk zo goed als allen aan het werk in Venezuela. Zo stelt ze dat haar vader als klusjesman werkt, haar oudste broer in een spaarbank van de overheid werkt, terwijl haar twee jongere broers studeren. Uw moeder die een nierpatiënte is, wordt onderhouden door uw broer en een nicht (CGVS 17/16318B, p. 6-9). Hierbij moet ook nog worden opgemerkt dat u verklaarde dat uw

broer weliswaar onder druk een carnet de la patria moest aanschaffen om zijn werk te kunnen behouden, wat tevens inhoudt dat hij aanspraak kan maken op de voedseldoos en subsidies voor brandstof (CGVS 17/16318B, p. 16). Ook uw dichtste familieleden in Venezuela, meer bepaald uw zussen, zijn aan het werk. Bovendien hebt u een broer die in Italië woont en werkt (CGVS 17/16318, p. 6-8). U haalt tot slot ook aan dat uw kinderen in Venezuela een laag studieniveau zouden halen. Uit uw verklaringen noch uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat uw kinderen niet zouden kunnen studeren in Venezuela (CGVS 17/16318, p. 13). Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan niet worden aangenomen dat u en uw gezin, indien jullie zouden terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat Venezuela een diep politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en neemt er onder meer de vorm aan van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, en de Colectivos chavistas waarbij burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden, heeft eveneens geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u en uw vrouw neerleggen, kunnen de bovenstaande beoordelingen niet wijzigen. De documenten hebben immers betrekking op uw nationaliteit, identiteit, burgerlijke staat, studies, reisweg naar België en werksituatie in België, zaken die het CGVS niet in twijfel trekt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster (R.R.M.G.) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U hebt de Venezolaanse nationaliteit en bent geboren op 7 maart 1989 in Maracaibo. Op 2-jarige leeftijd verhuisde u naar Caracas waar u tot uw vertrek bleef wonen. Na uw secundaire studies, studeerde u kinesitherapie. Nadien volgde u nog bijkomende opleidingen als laborantassistent, verpleegkundige en farmacie. Ondertussen werkte u als kinesitherapeute en als medisch coördinatrice voor een onderneming. Daarna werkte u als zelfstandig laborante tot uw vertrek in 2016. In 2013 kreeg u een zoon, Fabian Daniel. In 2014 huwde u met A. (O.V. 6.459.898), die jaarlijks naar België afreisde om er

aan te treden in de Belgische baseballcompetitie. Toen u zwanger was van uw dochter in 2016, ging de economische situatie snel achteruit in Venezuela. Door het tekort aan middelen, medicijnen en de toenemende onveiligheid, besloot u uw echtgenoot die in april 2016 naar België was vertrokken achterna te reizen met uw zoon, in de hoop uw kinderen een betere en veiliger toekomst te kunnen bieden. U kwam hier aan in juli 2016 en beviel van een dochter, A.M., op 3 oktober 2016. Inmiddels had uw echtgenoot zich geïnformeerd over de mogelijkheden om permanent legaal in België te verblijven. Jullie besloten uiteindelijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen op 18 augustus 2018 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw Venezolaans paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, uw diploma van de secundaire school, certificaten van de universiteit en internationale ontmoetingen, certificaten van uw werk en opleidingen, uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw zoon en dochter en het paspoort van uw zoon.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U slaagde er niet in aannemelijk te maken dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er werd vastgesteld dat u uw verzoek tot internationale bescherming volledig steunt op de motieven die door uw echtgenoot ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn verzoek om internationale bescherming werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Eenzelfde beslissing voor u dringt zich dus op. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U slaagde er niet in aannemelijk te maken dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uit uw verklaringen blijkt dat u noch uw echtgenote overtuigende motieven aanhalen die verband houden met de Vluchtelingenconventie.

U geeft vooreerst expliciet aan dat u geen politieke motieven hebt voor uw verzoek om internationale bescherming. U verklaart zich nooit met politiek te hebben ingelaten en zich altijd ver van de betogingen tegen het regime te hebben gehouden. U volgde die immers liever op tv dan er zelf aan deel te nemen (CGVS 17/16318, p. 13-14). Uw vrouw verklaart evenmin politiek actief te zijn geweest, al beweert ze wel te hebben deelgenomen aan betogingen tegen de president, wat zonder negatieve gevolgen bleef (CGVS 17/16318B, p. 16). Wanneer uw echtgenote gevraagd wordt naar haar vrees bij terugkeer, verklaart ze onder andere dat de deuren om jullie heen zouden sluiten omwille van meningsverschillen met de regering. Gevraagd wat ze daarmee bedoelt, legt ze uit dat een carnet de la patria nodig is om eten en brandstof te kunnen kopen, om één keer per maand een voedseldoos te ontvangen, om de kinderen in te schrijven in een openbare school en om te werken voor de overheidsministeries (CGVS

17/16318B, p. 14-15). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de carnet de la patria een elektronische kaart is die de houder ervan toegang biedt tot sociale programma's van de staat, waaronder de voedseldozen, en recht geeft op subsidies voor benzine. Uit de bijgevoegde informatie blijkt niet dat voedsel of benzine enkel en alleen op vertoon van deze kaart kan worden gekocht. Uw echtgenote laat ook verstaan dat jullie door de economische situatie verplicht zouden zijn om de carnet de la patria aan te schaffen, terwijl dit indruist tegen jullie politieke opinie (CGVS 17/16318B, p. 14-15). Dit laatste gegeven op zich is echter onvoldoende ernstig om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt bovendien niet dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt (zie *infra*).

Voorts stellen u en uw vrouw dat jullie Venezuela verlaten hebben om een betere toekomst te kunnen bieden aan jullie kinderen en dat jullie niet kunnen terugkeren naar Venezuela omwille van de socio-economische crisis en de algemene onveiligheid, waarbij u verwijst naar vormen van gemeenschappelijke criminaliteit (zie *infra*). Deze problemen houden evenwel geen verband met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals ook vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Uit het geheel van bovenstaande verklaringen blijkt dan ook niet dat u of uw echtgenote om redenen die aan de Conventie gerelateerd zijn, gevisieerd werden in Venezuela en in de toekomst bij een eventuele terugkeer naar Venezuela om dergelijke redenen zouden worden gevisieerd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om

internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen.

Algemeen stellen u en uw vrouw dat jullie Venezuela verlaten hebben om een betere toekomst te kunnen bieden aan jullie kinderen en dat jullie niet kunnen terugkeren naar Venezuela omwille van de socio-economische crisis en de algemene onveiligheid. Wat de onveiligheid betreft, vertelt u dat het ouderlijk huis, waar u samen met uw vrouw woonde, zich in een onveilige zone bevond, omdat deze grenst aan wijken waar veel criminaliteit heerst. Als voorbeeld van deze criminaliteit halen u en uw vrouw het feit aan dat een familielid die in hetzelfde gebouw als jullie woonde, geraakt werd nabij jullie woonplaats door een verdwaalde kogel afkomstig van een schietpartij tussen bendeleden (CGVS 17/16318, p. 13; CGVS 17/16318B, p. 15). Voor uw kinderen vreest u tevens specifiek dat ze het risico lopen om gegijzeld te worden door criminelen in ruil voor losgeld, wanneer men te weten zou komen dat u en uw gezin een tijdlang in het buitenland hebben verbleven (CGVS 17/16318, p. 13). Hierbij dient er vooreerst op gewezen te worden dat het geweld en de criminaliteit waarnaar u verwijst, niet kaderen binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie infra). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u nooit persoonlijk gevisieerd werd door criminelen en dat uw vrees slachtoffer te worden van crimineel geweld, vooralsnog hypothetisch is. Hierbij moet ook opgemerkt worden dat u uw land voor uw definitieve vertrek uit Venezuela in 2016 al meermaals voor periodes van 6 maanden of langer had verlaten (CGVS 17/16318, p. 4-5). U maakt tijdens het persoonlijk onderhoud geen melding van problemen die u of uw gezin in het verleden zouden hebben gekend omwille van uw reizen naar het buitenland (CGVS 17/16318, p. 13). U slaagt er derhalve niet in uw vrees te concretiseren en maakt dan ook geen **reëel risico** op het lijden van ernstige schade aannemelijk.

Voor zover u aanhaalt Venezuela te hebben verlaten om een betere toekomst te kunnen bieden aan uw kinderen en dat u niet kan terugkeren naar uw land van nationaliteit omwille van de socio-economische crisis, kan u niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela. U dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale en financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw

hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. In casu vrezen u en uw vrouw in de eerste plaats een gebrek aan veilige huisvesting (cf. supra). Zowel u als uw vrouw haalt aan dat uw vroegere woonplaats onveilig is en dat de mogelijkheden om een andere woning te kopen of te huren beperkt zijn. Uw vrouw haalt aan dat eigenaars van huizen niet graag aan gezinnen verhuren omdat wanbetalende gezinnen niet uit hun huis kunnen worden gezet. U haalt aan dat u uw ouderlijke woonplaats zou moeten verkopen om zelf een eigen woning aan te kunnen schaffen en dat het geld van de verkoop niet alleen aan u zou toekomen maar verdeeld zou moeten worden onder uw zussen en broer (CGVS 17/16318, p. 13; CGVS 17/16318B, p. 14). Feit blijft dat u en uw gezin wel degelijk een onderkomen hebben bij terugkeer. Daarnaast vreest uw echtgenote geen werk te kunnen vinden omdat er geen werk is, wat ook een blote bewering is. Uw vrouw toont immers op geen enkele manier aan dat er geen werk te vinden zou zijn in Venezuela, en al zeker niet voor iemand met haar profiel. Er moet op gewezen worden dat uw echtgenote academische studies kinesitherapie heeft gedaan, bijkomende cursussen in de medische sector heeft gevolgd, verschillende functies heeft uitgeoefend en tot haar vertrek uit het land in juli 2016 aan de slag was (CGVS 17/16318B, p. 4-6). Bovendien zijn ook de mensen uit haar familiaal netwerk zo goed als allen aan het werk in Venezuela. Zo stelt ze dat haar vader als klusjesman werkt, haar oudste broer in een spaarbank van de overheid werkt, terwijl haar twee jongere broers studeren. Uw moeder die een nierpatiënte is, wordt onderhouden door uw broer en een nicht (CGVS 17/16318B, p. 6-9). Hierbij moet ook nog worden opgemerkt dat u verklaarde dat uw broer weliswaar onder druk een carnet de la patria moest aanschaffen om zijn werk te kunnen behouden, wat tevens inhoudt dat hij aanspraak kan maken op de voedseldoos en subsidies voor brandstof (CGVS 17/16318B, p. 16). Ook uw dichtste familieleden in Venezuela, meer bepaald uw zussen, zijn aan het werk. Bovendien hebt u een broer die in Italië woont en werkt (CGVS 17/16318, p. 6-8). U haalt tot slot ook aan dat uw kinderen in Venezuela een laag studieniveau zouden halen. Uit uw verklaringen noch uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat uw kinderen niet zouden kunnen studeren in Venezuela (CGVS 17/16318, p. 13). Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan niet worden aangenomen dat u en uw gezin, indien jullie zouden terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat Venezuela een diep politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en neemt er onder meer de vorm aan van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, en de Colectivos chavistas waarbij burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden, heeft eveneens geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u en uw vrouw neerleggen, kunnen de bovenstaande beoordelingen niet wijzigen. De documenten hebben immers betrekking op uw nationaliteit, identiteit, burgerlijke staat, studies, reisweg naar België en werksituatie in België, zaken die het CGVS niet in twijfel trekt."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 2 maart 2019 een schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Verzoeker vermeldt de definitie van een vluchteling volgens de Conventie van Genève van 1951.

Waar aan verzoekers verweten wordt dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn om te kunnen besluiten dat er nood is aan specifieke steunmaatregelen, betogen verzoekers dat men heeft *"nagelaten om aan verzoekers de mogelijkheid te bieden bijkomende concrete elementen voor te leggen. Op geen enkel ogenblik heeft men verzocht om bijkomende stukken in het dossier van verzoekers"*.

Verzoekers leggen uit dat verzoeker gedurende acht jaar verzoeker deelnam aan Belgische baseballcompetities en na afloop van het Belgische baseballseizoen verzoeker telkens terugkeerde naar Venezuela. Ze stellen dat verzoekster in 2016 op Belgisch grondgebied beviel van hun dochtertje, dat de situatie in Venezuela intussen dermate geëscaleerd dat het daar onhoudbaar is geworden voor de bevolking en verwijzen naar de definitie van *réfugié sur place*. Verzoekers wijzen op de verslagen van de COI Focus toegevoegd aan het administratief dossier en stellen dat deze *"zeer duidelijk aangeeft dat zowel de veiligheidssituatie als de socio-economische crisis in Venezuela dermate ernstig zijn dat er verschillende mensenrechten manifest geschonden worden"*.

Verzoekers hernemen dat ze beiden tijdens hun interview aangaven dat de situatie in Venezuela onhoudbaar is geworden en dat er sprake is van extreme armoede: *"Verzoekster benadrukte dat men niet weet hoe lang een leven in Venezuela kan duren. Je kan er immers worden gedood voor een paar schoenen, een gsm, een muts en nog veel meer. Zij stelt tijdens haar interview verder dat er een gebrek aan medicijnen is en dat er ook een groot probleem is ten aanzien van drugs. Ook verzoeker haalde diezelfde problematieken aan die thans heersen in Venezuela en die het voor verzoekers onmogelijk maken om terug te keren. Ook werk vinden is op dit ogenblik quasi onmogelijk gelet op de socio-economische crisis waarin het land zich bevindt."*

Verzoekers betogen dat verweerder baseert zich op informatie van enkele jaren geleden waarbij de familieleden inderdaad aan het werk waren, doch benadrukken dat zij nu allen geen werk meer hebben gelet op de socio-economische crisis van het land.

Verzoekers menen dat de levensomstandigheden in Venezuela op dit moment zo precair zijn dat *"verzoekers in een situatie van extreme armoede zullen belanden"*. Ze wijzen op *"een ernstige schaarste op de arbeidsmarkt"* en halen aan dat *"de minimumlonen dermate laag dat men er geen menswaardig leven kan leiden"*. Verzoekers stellen dat Venezuela met haar huidig politiek regime gebukt gaat onder honger en een hyperinflatie. Ze benadrukken het *"ernstig gebrek aan voedsel"* en stellen dat de *"hulpkonvooien die vanuit het buitenland komen werden door het regime van Maduro tegengehouden aan de grens"*. Ze benadrukken dat de situatie schrijnend is en dat er intussen ook al doden vielen (<https://www.tijd.be/politiek-economie/internationaal/latijns-amerika/doden-bij-clash-tussen-burgers-en-venezolaans-leger/10100741.html>). Verzoekers wijzen op de stukken toegevoegd aan het verzoekschrift waaruit blijkt dat er sprake is van een ernstige humanitaire crisis in Venezuela en beklemtonen dat de situatie aan het verslechteren is. Verzoekers betogen dat basisproducten zoals voedsel en medicatie in Venezuela schaars zijn en in de afgelopen twee jaar dan ook nog eens onbetaalbaar geworden zijn (X. *"Venezuela gebukt onder honger en hyperinflatie, maar Maduro regeert door"*, RTL Nieuws, 10 januari 2019). Ze benadrukken dat er een ernstig gebrek aan primaire levensmiddelen is en dat door de crisis

reeds miljoenen mensen het land moeten ontvluchten zijn omdat ook hun leven in gevaar was (J.P. DANIELS, *"Venezuela: about 3m have fled political and economic crisis since 2015, UN says"*, The Guardian, 8 november 2018). Ook wijzen ze erop dat Maduro in februari 2019 waarschuwde voor een eventuele burgeroorlog in Venezuela (<https://www.demorgen.be/buitenland/maduro-waarschuwt-voor-burgeroorlog-in-venezuela-b3e54acl/>). Verzoekers wijzen erop dat regimesoldaten nu ook vrachtwagens met voedsel en medicijnen in brand steken (B. Schut, *"Militair ingrijpen in Venezuela kan, mag en moet"*, De Volkskrant, 25 februari 2019) en betogen dat het regime van Maduro honger inzet als wapen tegen de opstandige bevolking, wat in tijden van oorlog volgens de Conventies van Genève een oorlogsmisdaad is tegen de menselijkheid. Verzoekers wijzen tevens op het fysiek geweld dat tegen de bevolking wordt gebruikt (X. *"VS verhogen druk rond vertrek president Venezuela"*, De Tijd, 24 februari 2019).

Verder stellen verzoekers dat hun dochter nog geen drie jaar oud en dat uit recente berichtgeving blijkt dat Venezuela thans te kampen heeft met een aanzienlijk verhoogd cijfer in verband met kindersterfte (X. *"Venezuela valt 20 jaar terug in strijd tegen kindersterfte"*, IPS 14 februari 2019).

Verzoekers stellen voorts dat er een grote uitstroom van Venezolaanse burgers is omdat ze op de vlucht zijn voor armoede en chaos, dat het land onleefbaar geworden is en dat een maandsalaris nu gelijk staat aan een pak bloem of nog geen kilo kaas (H. VAN HOUWELINGEN, *"Op badslippers op de vlucht voor armoede en chaos"*, AD NI 16 februari 2019). Ze halen aan dat scholen leeg zijn omdat onderbetaalde docenten niet meer komen opdagen.

Verzoekers menen dat *"zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst gelet op de ernst van de situatie in Venezuela"*. Zij stellen dat ze zullen terechtkomen *"in een situatie van extreme armoede en het is absoluut onredelijk om te stellen dat verzoekers in dat geval kunnen terugvallen op de financiële hulp van hun familie"*.

Verzoekers benadrukken dat de Venezolaanse autoriteiten nalaten *"om effectieve maatregelen te nemen ter bescherming van hun burgers. Integendeel, gebruiken de autoriteiten zelf oorlogstaal om het gebruik van excessief geweld en soms opzettelijk dodelijk geweld door politie en leger te legitimeren"* (E.G. ROSAS (directeur Amerika van Amnesty International), *"Venezuela: 'Dit is geen leven...'"* Rapport Amnesty International 2018). Verzoekers betogen dat de veiligheidssituatie in Venezuela erbarmelijk is en dat de bevolking niet kan rekenen op de openbare macht wegens een hoge graad van corruptie (A. MCCARTHY - JONES, *"Venezuela is fast becoming a 'mafia state': here's what you need to know"*, The Conversation, 15 januari 2019).

Indien verzoekers terug dienen te keren naar hun land van herkomst, zal artikel 3 EVRM volgens hen geschonden worden. Ze geven een theoretische uiteenzetting aangaande dit artikel.

Verzoekers betogen dat ze persoonlijk vervolgd worden, nu zij *"behoren tot de Venezolaanse burgers en deze worden thans gevisieerd door politie en leger die gelegitimeerd zijn door de overheid om geweld te plegen op de burgers met soms zelfs fatale gevolgen. Het is slechts een kwestie van tijd vooraleer verzoekers slachtoffer zullen worden van hongersnood, zinloos geweld en dit misschien gepaard gaand met fatale gevolgen."*

Verzoekers stellen dat ze in de onmogelijkheid zijn om nationale bescherming in te roepen.

Verzoekers voeren aan dat niet gemotiveerd werd omtrent de subsidiaire bescherming.

Verzoekers verwijzen nog naar een rapport van Het Bureau van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties over de situatie in Venezuela, waarin wordt gesteld dat de Venezolaanse burgers het slachtoffer zijn van economische sancties.

In het verzoekschrift wordt gevraagd om *"de beslissingen van het Commissariaat Generaal d.d. 31/01/2019 te willen hervormen."*

Verzoekers het statuut van vluchteling te willen toekennen minstens het subsidair beschermingsstatuut. Minstens de beslissingen te willen vernietigen en terugsturen naar het Commissariaat Generaal voor verder onderzoek en aanpassing aan de huidige situatie."

2.2. Stukken

Bij hun verzoekschrift voegen verzoekers volgende stukken:

- “3. Amnesty International: *“Human rights council addresses unprecedented human rights crisis and sends a strong message of support to the people in Venezuela”*, 27/09/2018.
4. E.G. ROSAS (directeur Amerika van Amnesty International), *“Venezuela: ‘Dit is geen leven.. Rapport Amnesty International 2018 (samenvatting)’*.
5. A. MCCARTHY - JONES, *“Venezuela is fast becoming a ‘mafia state’ : here’s what you need to know”*, *The Conversation*, 15 januari 2019.
6. J.P. DANIELS, *“Venezuela: about 3m have fled political and economic crisis since 2015, UN says”*, *The Guardian*, 8 november 2018.
7. X. *“Venezuela gebukt onder honger en hyperinflatie, maar Maduro regeert door”*; *RTL Nieuws*, 10 januari 2019.
8. X. *“Venezuela valt 20 jaar terug in strijd tegen kindersterfte”*, *IPS* 14 februari 2019.
9. H. VAN HOUWELINGEN, *“Op badslippers op de vlucht voor armoede en chaos”*, *AD NI* 16 februari 2019.
10. X. *“Meren 26 personas durante las protestas en Venezuela, segun una ONG”*, *Edukia Euskaraz Ikusi* 24 januari 2019. (Met Nederlandse vertaling)
11. X. *“El secuestro, el único negocio rentable en Venezuela”*, *ABC Internacional* 1 oktober 2018.
12. X. *“Situatie in Venezuela blijft onrustig: ‘welke zieke tiran houdt voedsel tegen voor zijn hongerige bevolking’”*, *De Morgen*, 24 februari 2019.
13. X. *“VS verhogen druk rond vertrek président Venezuela”*, *De Tijd*, 24 februari 2019.
14. B. Schut, *“Militair ingrijpen in Venezuela kan, mag en moet”*, *De Volkskrant*, 25 februari 2019.
15. X. *“VS willen VN-resolutie voor nieuwe verkiezingen in Venezuela”*, *De Morgen*, 27 februari 2019.
16. *Afbeeldingen huidige situatie Venezuela”*.

Bij aanvullende nota van 28 januari 2020 voegen verzoekers volgende stukken:

- “1. Rapport Human Rights Watch – 2019
2. Rapport Human Rights Watch – 2020
3. Rapport UNHCR – “update van januari-juni 2019”, december 2019.”

Bij de aanvullende nota van 23 januari 2020 legt verweerder volgende stukken neer:

“COI Focus Venezuela: Situation socio-économique van 20 april 2018
Venezuela. Situational update and 2019 outlook.
Venezuela blackout. With the electricity out, I can't get my chemo.
Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout.
10 things you need to know about Venezuela's human rights crisis.
AI – Venezuela 2017-2018
The Darkest Hours. Power Outages Raise the Temperature in Venezuela.
Venezuela. All you need to know about the crisis in nine charts.
Venezuela's elite restaurants thrive as food shortages worsen.
The Maduro diet: food v. freedom in Venezuela.
Venezuelans turn to food production amid crisis.
Getting food to your fridge is a full-time job in Venezuela.”

In voornoemde aanvullende nota van verweerder wordt tevens verwezen naar volgende rapporten:

“COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019,
COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019”.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de

devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.4.1. Verzoekers leggen hun Venezolaanse paspoorten neer, alsook hun identiteitskaarten, hun huwelijksakte, verzoeksters geboorteakte, de geboorteakte van verzoeksters zoon en beide verzoekers dochter, het paspoort van verzoeksters zoon, verzoekers rijbewijs, een attest van de Venezolaanse ambassade in verband met verzoekers rijbewijs, documenten in verband met de studies en het werk van verzoekster, de vliegtickets van verzoekers laatste vlucht naar België in 2016 en een document van Mensura voor verzoekers Belgische werkgever. Deze documenten hebben betrekking op beide verzoekers nationaliteit, identiteit, burgerlijke staat, studies, reisweg naar België en werksituatie, elementen die niet betwist worden. Verzoekers tonen genoegzaam hun identiteit aan.

2.4.2. Verzoekers verklaren dat ze niet kunnen terugkeren naar Venezuela omwille van de algemene socio-economische en veiligheidssituatie en om een betere toekomst te kunnen bieden aan hun kinderen. De Raad stelt vast dat deze motieven geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, vermelde redenen.

2.4.3. Wat de onveiligheid betreft verklaarden verzoekers dat hun huis zich in een onveilige zone bevond omdat deze grenst aan wijken waar veel criminaliteit heerst en haalden ter illustratie aan dat een familielid die in hetzelfde gebouw als hen woonde, geraakt werd nabij hun woonplaats door een verdwaalde kogel afkomstig van een schietpartij tussen bendeleden (notities verzoeker, p. 13; notities verzoekster, p. 15). Voor hun kinderen vrezden verzoekers specifiek dat ze het risico lopen om gegijzeld te worden door criminelen in ruil voor losgeld, wanneer men te weten zou komen dat verzoekers gezin een tijdlang in het buitenland heeft verbleven (notities, p. 13). Verzoekers verklaringen in verband met hun vrees voor de criminaliteit en ontvoering zijn echter algemeen en hypothetisch. Uit verzoekers verklaringen kan niet blijken dat verzoekers ooit persoonlijk gevisieerd werden door criminelen. Bovendien dient opgemerkt dat verzoeker Venezuela voor zijn definitieve vertrek in 2016 al meermaals voor periodes van 6 maanden of langer had verlaten (notities verzoeker, p. 4-5) en geen melding maakte van problemen die hij of zijn gezin in het verleden zouden hebben gekend omwille van verzoekers reizen naar het buitenland (notities verzoeker, p. 13). Verzoekers slagen er niet in hun vrees voor vervolging, dan wel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade *in concreto* aan te tonen.

2.4.4. Daarnaast gaf verzoeker zelf uitdrukkelijk aan dat verzoekers niet (politiek) vervolgd worden in Venezuela (*"ik heb de hele situatie uitgelegd. We zijn er ons van bewust dat we niet vervolgd worden, niet politiek vervolgd worden. We hebben zelf de beslissing genomen om het land te verlaten. Ik bezoek dit land al 9 jaar. Ik ken dit land. Ik heb lessen NL gevolgd en inburgering. We willen geen cadeaus, we willen geld verdienen en dat geld aan ons kinderen besteden. Als het een positieve beslissing wordt dan ben ik het land eeuwig dankbaar. En negatief dan moeten we er ons bij neereggen dat we verder moeten met ons leven."*), notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker van 4 september 2018 (hierna: notities verzoeker), p. 13). Verzoeker verklaarde tevens nooit op een negatieve manier in aanraking te zijn gekomen met de Venezolaanse autoriteiten, zich nooit met politiek te hebben ingelaten en zich altijd ver van de betogingen tegen het regime te hebben gehouden (*"Bent u ooit op een negatieve manier in aanraking gekomen met de Venezolaanse autoriteiten?"*, *"Nee, nooit."*, *"Hebt u politieke activiteiten uitgeoefend of deelgenomen aan betogingen?"*, *"Nee, nooit. Dat is gevaarlijk. Mijn*

familie heeft die partij van Chavez nooit gesteund. En de regering van Maduro nog veel minder. Toen vrienden ons opriepen om te protesteren nam ik daar nooit aan deel. Als je daarop ingaat, ben je zelf de verliezende partij. Ik verkoos die te zien op tv, dan er zelf aan deel te nemen.”, notities verzoeker, p. 13-14). Ook verzoekster verklaarde dat ze nooit politiek is geweest, noch op een negatieve manier in aanraking is gekomen met de Venezolaanse autoriteiten (“Bent u ooit op een negatieve manier in aanraking gekomen met de Venezolaanse autoriteiten?”, “In Venezuela ben ik enkel in aanraking gekomen door de schrik te beleven om gepakt te worden of nooit gearresteerd geweest of gevangen genomen bij de optochten.”, “Hebt u politieke activiteiten uitgeoefend?”, “Nee”, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 4 september 2018 (hierna: notities verzoekster), p. 16).

2.4.5. Wanneer gevraagd naar haar vrees bij terugkeer, verklaarde verzoekster nog dat de deuren om verzoekers heen zouden sluiten omwille van meningsverschillen met de regering. Verzoekster verduidelijkte dat een *carnet de la patria* nodig is om eten en brandstof te kunnen kopen, om één keer per maand een voedseldoos te ontvangen, om de kinderen in te schrijven in een openbare school en om te werken voor de overheidsministeries (notities verzoekster, p. 14-15). Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de *carnet de la patria* een elektronische kaart is die de houder ervan toegang biedt tot sociale programma's van de staat, waaronder de voedseldozen, en recht geeft op subsidies voor benzine. Evenwel kan niet blijken dat voedsel of benzine enkel en alleen op vertoon van deze kaart kan worden gekocht. Hoewel wordt aangegeven dat ambtenaren, politieke medewerkers, werknemers van staatsbedrijven, gepensioneerden en studenten onder druk gezet worden om de *carnet de la patria* aan te schaffen, blijkt tevens dat veel mensen deze kaart net aanschaffen om ook toegang te krijgen tot voedsel en sociale programma's en dat deze niet noodzakelijk gerelateerd is aan hun politieke affiniteiten (Canada: Immigration and Refugee Board of Canada “Venezuela: The homeland card (*carnet de la patria*), including issuance procedures, usage and physical characteristics; extent to which homeland cards have been distributed (2016 – May 2018)” van 18 mei 2018). Waar verzoekster aangaf dat ze door de economische situatie verplicht zouden zijn om de *carnet de la patria* aan te schaffen, terwijl dit indruist tegen hun politieke opinie (notities verzoekster, p. 14-15), is dit gegeven op zich onvoldoende ernstig om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien blijkt uit beide verzoekers verklaringen dat er in hun hoofde geen ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat verzoekers, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling lopen (zie *infra*).

2.4.6. Waar in het verzoekschrift wordt verwezen naar het principe van “*réfugié sur place*”, wijst de Raad erop dat er een bijzondere bewijslast geldt bij verzoeken om internationale bescherming gegrond op activiteiten in het gastland (*réfugié sur place*), namelijk dat indien een kandidaat-vluchteling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen en verzoeker moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen (UNHCR, “*Note on refugee sur place claims, d) Procedural aspects*”, februari 2004). Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald of er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, “*Note on refugee sur place claims*”, februari 2004). Daartoe dient in de eerste plaats te worden nagegaan of de overheden van het land van herkomst op de hoogte zijn van de aangehaalde activiteiten (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 96). De Raad ziet niet in hoe verzoekers zich kunnen beroepen op het principe van “*réfugié sur place*”, nu verzoekers in België geen handelingen hebben gesteld die hen in de negatieve aandacht plaatsten van hun overheid.

2.4.7. In acht genomen wat voorafgaat, in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.5.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

“[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”, C-465/07, § 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd” (Ibid., § 28).

Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), “M'Bodj t. Belgische Staat”, C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” en dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In punt 36 vervolgt het Hof: “Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

In de mate dat verzoekende partijen hun ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet nog proberen aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, betogen zij dat de levensomstandigheden in Venezuela op dit moment zo precair zijn dat “verzoekers in een situatie van extreme armoede zullen belanden”. Ze wijzen op “een ernstige schaarste op de arbeidsmarkt” en halen aan dat “de minimumlonen dermate laag [zijn] dat men er geen menswaardig leven kan leiden”. Verzoekers stellen dat Venezuela met haar huidige politiek regime gebukt gaat onder honger en een hyperinflatie. Ze benadrukken het “ernstig gebrek aan voedsel” en stellen dat de “hulpkonvooien die vanuit het buitenland komen werden door het regime van Maduro tegengehouden aan de grens”. Verzoekers wijzen op de stukken toegevoegd aan het verzoekschrift waaruit blijkt dat er sprake is van een ernstige humanitaire crisis in Venezuela en beklemtonen dat de situatie aan het verslechteren is. Verzoekers betogen dat basisproducten zoals voedsel en medicatie in Venezuela schaars zijn en in de afgelopen twee jaar dan ook nog eens onbetaalbaar geworden zijn, dat er een ernstig gebrek aan primaire levensmiddelen is en dat door de crisis reeds miljoenen mensen het land moeten ontvluchten zijn omdat ook hun leven in gevaar was. Verzoekers wijzen erop dat regimesoldaten nu ook vrachtwagens met voedsel en medicijnen in brand steken (B. Schut, “Militair ingrijpen in Venezuela kan, mag en moet”, De Volkskrant, 25 februari 2019) en betogen dat het regime van Maduro honger inzet als wapen tegen de opstandige bevolking, wat in tijden van oorlog volgens de Conventies van Genève een oorlogsmisdaad is tegen de menselijkheid. Verzoekers wijzen tevens op het fysiek geweld dat tegen de bevolking wordt gebruikt (X. “VS verhogen druk rond vertrek president Venezuela”, De Tijd, 24 februari 2019). Verder stellen verzoekers dat hun dochter nog geen drie jaar oud is en dat uit recente berichtgeving blijkt dat Venezuela thans te kampen heeft met een aanzienlijk verhoogd cijfer in verband met kindersterfte (X. “Venezuela valt 20 jaar terug in strijd tegen kindersterfte”, IPS 14 februari 2019). Verzoekers stellen voorts dat er een grote uitstroom van Venezolaanse burgers is

omdat ze op de vlucht zijn voor armoede en chaos, dat het land onleefbaar geworden is en dat een maandsalaris nu gelijk staat aan een pak bloem of nog geen kilo kaas (H. VAN HOUWELINGEN, "Op badslippers op de vlucht voor armoede en chaos", AD NI 16 februari 2019). Ze halen aan dat scholen leeg zijn omdat onderbetaalde docenten niet meer komen opdagen.

De Raad stelt vast dat de strekking en de toon van de verschillende voorgelegde rapporten en toegevoegde COI en de door verzoekers aangebrachte landeninformatie bij hun verzoekschrift en aanvullende nota in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de socio-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit is gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: "*De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*"

Voor zover verzoekende partijen medische problemen heeft, wat niet kan blijken uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift, dienen zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen voeren aan dat het niveau van het onderwijs achteruitgaat in Venezuela. Dit is mogelijk maar de Raad ziet niet in hoe dit dient te worden aangemerkt als een "*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing*" van verzoekers. Verzoekende partijen lichten dit ook niet toe. Waar verzoeker aanhaalt dat zijn kinderen in Venezuela een laag studieniveau zouden halen, kan noch uit zijn verklaringen noch uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijken echter dat verzoekers kinderen niet zouden kunnen studeren in Venezuela (notities verzoeker, p. 13).

De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr.43611/11, "*F.G. e.a. / Sweden*", §§ 111-112).

In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, "*J.K. e.a. / Sweden*", §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in "*Saadi v. Italy* ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in *F.G. v. Sweden* ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)". Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten "*are not able to obviate the risk by providing appropriate protection*" (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, "*NA. / The United Kingdom*", § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, "*F.H. v. Sweden*", § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, "*H.L.R. / France*", § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*". Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, "*Vilvarajah en*

cons./Verenigd Koninkrijk", § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, "*Y./Rusland*", § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, "*Saadi/Italië*", § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, "*Mamatkulov en Askarov/Turkije*", § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, "*Muslim/Turkije*", § 68).

Verzoekende partijen kunnen niet stellen dat zij kwetsbare personen zijn die leefden onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Noch kunnen zij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om hun persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekende partijen stellen evenmin dat zij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (onder andere via het systeem van de '*carnet de la patria*'), integendeel verzoekers wensten geen beroep te doen om deze vaderlandskaat, of die buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, waardoor verzoekende partijen in een toestand van achterstelling zouden terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "*Salah Sheekh / Nederland*", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "*M.S.S. / België en Griekenland*", § 254).

De Raad neemt aan, zoals hoger en ook in het verzoekschrift aangehaald, dat de ernstige tekortkomingen in het publieke voorzieningen geweld kan meebrengen, temeer gezien civiele groeperingen worden ingeschakeld bij de verdeling van goederen, voedsel en geneesmiddelen. Verzoekende partijen waren wel gehuisvest en leefden geenszins in armoede (notities verzoeker, p. 3). Verzoeker werkt als professioneel baseballspeler en reisde hiervoor gedurende acht jaar heen en weer naar België (notities verzoeker, p. 4-5). Verzoekster heeft haar academische studies kinesithérapie afgerond, bijkomende cursussen in de medische sector gevolgd, verschillende functies uitgeoefend en was tot haar vertrek uit het land in juli 2016 aan de slag (notities verzoekster, p. 4-6). Bovendien zijn ook de mensen uit haar familiaal netwerk zo goed als allen aan het werk in Venezuela. Verzoekers betogen dat verweerder zich baseert op informatie van enkele jaren geleden waarbij de familieleden inderdaad aan het werk waren, doch benadrukken dat zij nu allen geen werk meer hebben gelet op de socio-economische crisis van het land. Verzoekers blijven bij loutere beweringen. Verzoekster stelde dat haar vader als klusjesman werkt, haar oudste broer in een spaarbank van de overheid werkt, terwijl haar twee jongere broers studeren (notities verzoekster, p. 6-9). Verzoeksters moeder die een nierpatiënte is, wordt onderhouden door haar broer en een nicht (notities verzoekster, p. 6-8). Hierbij kan worden opgemerkt dat verzoekster verklaarde dat haar broer, weliswaar onder druk, een *carnet de la patria* moest aanschaffen om zijn werk te kunnen behouden, hetgeen inhoudt dat hij aanspraak kan maken op de voedseldoos en subsidies voor brandstof (notities verzoekster, p. 15). Ook verzoekers dichtste familieleden in Venezuela, meer bepaald zijn zussen, zijn aan het werk. Bovendien heeft hij een broer die in Italië woont en werkt (notities verzoeker, p. 6-8). Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus terecht een onmenselijke of vernederende behandeling te vreezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier of door verzoekende partijen neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partijen *in concreto* dienen aan te tonen dat zij in hun land van herkomst worden bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekers betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar zij in gebreke blijven.

2.5.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer

van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus “Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de “Colectivos chavistas” en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus “Venezuela: Situation Sécuritaire” van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen dit ook niet aan.

2.6. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK